

A románozás baloldali örökség

2025 szeptember 12. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – Egy cs?cselékünk van, amely hol az egyik, hol a másik politikai széls?séghez csapódik.

Aligha él e kies Kárpát-medence Trianonban elszakított tájain olyan magyar, aki ne találkozott volna nyaralások

alkalmával azzal, hogy igen nehéz a vendéglátóknak elmagyarázni, hogy ? nem román, szlovák, ukrán vagy szerb. Akad néhány vidék, mint például az olaszokhoz csatolt Dél-Tirol, ahol a tartomány történelmének köszönhetően nem olyan nagy mutatvány ennek tudatosítása, de az alapeset az értetlenség. Amit egyébként nem nehéz feldolgozni, tudván, hogy az európai emberek többsége azonosítja az állampolgárságot az adott nemzethez való tartozással.

Lelkileg az igazán megterhelő, amikor nemzettársaknak képzelt, magyarul beszélő embereket?l kapjuk meg a „román” címkét.

Gondoljunk bele: micsoda borzalmas közösségi tapasztalat szülhette azt a viccet, amely szerint „akkor lesz a székelyb?l román, amikor átmegy a román–magyar határon”?

A felvidéki magyar anyaországiak általi leszlovákozása, a kárpátaljai leukránizációja, az erdélyi lerománizációja a bácskai, bánáti, szerémségi leszerbezése a legfonákabb, legészszontóbb, legvérforralóbb s nem utolsósorban legfájóbb társadalmi jelenségek egyike. S nem mellesleg olyan eljárás, ami minden jóérzésű magyarnak az igazságérzetébe ütközik, hiszen azokkal azonosítja a megtámadottakat, akik elrabolták szülőföldjüket, akik felmenőit kisémmizték, megfosztották jogaiktól, és akik több mint száz éve elnyomás alatt tartják ?t és sorstársait.

E jelenség elképesztő abszurdításokat idéz el, hadd említsek ezek közül egyetlen példát. Nagy Kemény Géza, az egyik legjelentősebb magyar történelmi család leszármazottja, akinek felmenői történelem- és kultúraalakító személyiségek voltak. Nemzetben gondolkodó konzervatív emberként a másfél évtizede kétharmados többségre támaszkodó nemzetépítő kormányt támogatja, amit a közösségi platformokon sem rejt véka alá. A minap egy profilkép nélküli felhasználó annyit írt az egyik bejegyzéséhez hozzászólásként, hogy „Nem vagy magyar, csak egy magyarul beszélő magyargy?löl? román”, egy másik, szintén profilkép nélküli egyed pedig azzal kedveskedett az erdélyi magyar arisztokratának, hogy „bocskoros román paraszt”. A gyalázkodók minden esetben ellenzékiek, akiknek csípi a szemét, hogy az erdélyi szavazók zöme, akik már csak a földrajzi távolság okán is hajlamosak a nagy képet nézni, a kormánypártokra szavaz.

Mi sem természetesebb: a románizálás baloldali örökség és baloldali gyakorlat.

A nemzeti öntudatot alapjaiban szétzúzni igyekvő, a magyar történelemoktatást megcsúfoló, az elcsatolt magyaroknak még a létér?l is hallgató kádári–aczéli kultúrpolitikában gyökerezik, és értelemszerűen azokra jellemző, akik nem összmagyarságban gondolkodnak, akiknek politikai és önazonosságbeli horizontját Trianon sz?kítette le a magyarság számára meghagyott 93 000 négyzetkilométerre.

A nagyobb port felvert közéleti románizációk, szlovákozások is nyilvánvaló módon a magukat balra soroló politikusokhoz és sajtótermékekhez köthetők, a Kovács László által emlegetett, másfél millió magyart automatikusan az elnyomó nemzethez soroló 23 millió román emlegetését?l Szanyi Tibor gyulai performanszán át a Népszava emlékeztető cikkéig, amely azt hirdette címben, hogy „Szlovák házaspár kapta meg az első két magyarigazolványt”. Akkor Csurka István, a MIÉP elnöke tiltakozott a parlamentben a gyalázatos provokáció miatt, s meg is hirdetett egy aláírásgy?jtést azzal az egyszer?, de vel?s szöveggel: „Tiltakozom az ellen, hogy magukat magyarnak valló határon kívül él? magyarokat, családokat, egyéneket Magyarországon más nemzetiségűnek nevezzenek és ezzel belegázoljanak a becsületükbe.”

Mindazonáltal a közéleti vitákban, legyen azok politikusok vagy választók közötti polémiai, hosszú ideig szórványosnak számított ez a jelenség. Hadd hivatkozzam kivételesen a magam élményanyagára. Az ezredfordulótól, vállalva bánási származásomat és identitásomat, jelen vagyok világhálós fórumokon, de a románizációval csak a Jobbik 2016-os balfordulata után találkoztam s?r?bben. Legemlékezetesebb s egyben legmellbevágóbb tapasztalatom az volt, amikor a párt ma is m?köd? Alfahír nevű honlapján az elszakított magyarok szavazati joga kapcsán kialakult vitában, amely egy mérsékelt, józan, önuralmát el nem vesz? erdélyi szimpatizáns és a cigányozó, fröcsög? „belmagyar” jobbikosok között zajlott, az egyik véresszájú odáig ment az útszéli gyalázkodásban, hogy a következőket fogalmazta meg:

„Na, mocskos féreg! Jogokat mersz magadnak követelni, te román patkány?”

Az esetr?l blogbejegyzést készítettem, gazdagon idézve az új-jobbikosok hasonló hangneme megnyilvánulásait, majd miután feltettem FB-oldalamra, engem tiltottak le egy hónapra. Wass Albert Átoksori kísértetek című művének

alapállítását láttam igazolva ebben a kis történetben, miszerint egy cs?cselékünk van, amely hol az egyik, hol a másik széls?séghez csapódik.

Ugyanakkor azt is fontos leszögezni, hogy a románózás tömegjelenséggként a Tisza Párt színre lépése óta tapasztalható, a „szeretetország” építése jegyében nyilván. S ez akkor is igaz, ha Magyar Péter még a kötcsei beszédében is hangsúlyozta az összmagyarság szempontjait és a nemzet egységét. A tömeg megtapsolta, majd a szektaív?k szétszéledése után vélhet?en mindenki folytatta ott, ahol abbahagyta, talán bele sem gondolva, hogy ezzel a vezér eszmei iránymutatásával mennek szembe.

S ha már Kötcsét szóba hoztam, érdemes megemlíteni azt is, hogy az ellenzék vezére joggal rótt fel Gyurcsánynak a románózást, hozzátéve, hogy Orbán Viktor meg brüsszelezik. De micsoda különbség! – f?zheti hozzá a tárgyyszer? megfigyel?. Az egyik lerománózza a szül?földjükön a megmaradásért több mint száz éve kitartó harcot vívó erdélyi magyarokat, a másik ki meri mondani, hogy Brüsszel úgy viselkedik, mint anno Moszkva.

De nemcsak ezért volt öngól Kötcsére összehívni a Tisza Párt híveit, hanem azért is, mert így mindenki, akibe az objektivitásnak egyetlen cseppje is szorult, beleérve egyes ellenzéki politikai szakért?ket, láthatta a két politikai vezet? közötti nagyságrendi különbséget intellektusban, távlatos gondolkodásban és elemz?képességben.

Mindazonáltal nem indokolt a Tisza Pártot a baloldalra besorolni. Akkor sem, ha támogatóinak zöme a sorozatos kudarcoktól, a tizenöt éves ellenzéki lét?l frusztrált baloldali szavazók közül kerül ki. A kormányf? által találóan kiskakasnak nevezett politikai kalandort retorikája a jobboldalhoz köti. Magát a pártot viszont sehova nem lehet besorolni, hiszen nem tudjuk, mit akarnak tenni azokban a kulcskérdésekben, amelyek a politikai hovatartozást meghatározzák.

Annyit tudunk a párt második emberét?l, hogy szemrebbenés nélkül hazudnak. Abból indulnak ki, hogy meg kell nyeri a választást és utána mindent lehet. Továbbá azt, hogy globalista zsoldban m?ködnek, az uniós vezet?k nyíltan kimondják, hogy ?ket támogatják, aminek nyilván megkérlik majd az árát, ha Isten ne adja, valaha gy?zni fognak.

Végül pedig azt is tudhatjuk, amit Schiffer András fogalmazott meg, szokása szerint fején találva a szöget, hogy a Tisza egy „blöffpárt”, egy „politikai piramisjáték”.

Nem meglep? módon jut a románózásból a TikTokon 76 600 követ?vel rendelke? székely influenszernek, Veres Zsoltnak is. A minap a Facebookon remekbe szabott választ írt az egyik felhevült tiszásnak, aki Fekete Pákóra hivatkozva érvelt amellett, hogy a magyarnyelv-tudás nem jelenti a magyarsághoz tartozást.

Hadd idézzem: „Míg Fekete Pákó felmen?i valahol Afrikában törzsi táncot jártak a t?z körül, addig az én ?seim ezen a földön hazát védtek, verejtékkal országot építettek és vérrel pecsételték meg a h?séget. Mi nem idegen nyelvet tanultunk, mint Pákó, hanem apáink szavát örököltük – ugye ez azért nagy különbség? A magyarság nem csupán nyelvtudás. A magyarság emlék. Seb. Hit. Áldozat. És egy néma fogadalom, amit az ember azokkal együtt mond el, akik a nevüket már csak k?be vésve hordják tovább. Mennyire furcsa és felfoghatatlan, hogy amíg ezeknek a messiásuk erdélyi körutakat szervez, addig ?k idegennek neveznek bennünket. Ez a Tisza igazi arca.”

Bizony, bizony. Gyümölcsér?l ismerszik meg a fa.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló
